

KARDINALOVA HOMILIJA U MISNOM SLAVLJU SVETKOVINE SVIH SVETIH

Crkva Krista Kralja na Mirogoju, 1. studenoga 2011.

Čitanja: Otk 7,2-4. 9-14; 1 Iv 3,1-3; Mt 5,1-12a;

Draga braćo i sestre!

1. Okupljeni smo u crkvi Krista Kralja na našem Mirogoju, središnjem groblju grada Zagreba. Mirogoj, kao i druga groblja u Zagrebu i diljem Hrvatske, imaju za nas posebno značenje. Na grobljima se čuvaju zemni ostaci naših dragih, naših roditelja, braće i sestara, prijatelja, susjeda, znanaca; onih koji su obnašali važne dužnosti na opće dobro, kao i onih koje smo upoznali putem pisanog, slikovnog ili kojeg drugog traga što su nam ga ostavili iza sebe. Tu su i oni kojih se možda više nitko ne spominje. Na ovom svetom mjestu, na groblju, krećući se između križeva i spomenika ispisanih brojnim imenima, razmišljamo o svojoj prošlosti i sadašnjosti te molimo za budućnost i svetost - našu i čitave Crkve.

Danas na svetkovinu Svih svetih pogled usmjerujemo prema zajedništvu svetih. To zajedništvo obuhvaća život i smrt. Toga se zajedništva čvrsto držimo baš u smrti, kako bi nas sveti uveli u pravi život, kako ne bismo upali u ništavilo. Groblja su sveta mjesta. Mjesta su to žalosti i prolaznosti, ali i mjesta nade. Ta promjena značenja od mjesta žalosti u mjesto nade, vidljiva je i u vanjskom izgledu kršćanskih groblja. Njih se označuje križevima, tim znakom Kristove ljubavi; krase ih cvijeće i drveće; rese ih tragovi ljudske ljubavi i povezanosti. Groblja su, poput vrta, ograđena mjesta mira u nemirnom svijetu. Ona spontano

pozivaju na šutnju ili barem stišavaju ljudsku buku te postaju znakom budućnosti i novoga života.

Kršćanska grablja čuvaju poruku vjere u uskrsnuće. Vjera nam daje novi obzor, širok i utješan pogled na sveobuhvatnost ljudskoga života. Međutim, vjera nas istodobno i zaustavlja na mjestu na kojem se nalazimo, jer ne možemo jednostavno preskočiti ovaj sadašnji trenutak svoga života. Vjera ima ljudska obilježja. Ona nas uči kako ne trebamo potiskivati žalost, nego je trebamo prihvatiti. Vjera širi pogled koji postupno mijenja žalost u prihvaćanje koje nas pročišćuje i otvara nam oči za ovo danas, za sutra, za vječnost. Vjera nas uči kako se u sadašnjem životu sve više treba priklanjati vječnosti, ali vjera nam i pomaže da ljubimo i patimo zajedno s onima koji podnose patnju.

2. Poruka groblja je mnogostruka: podsjeća nas na smrt i na vječni život, potiče nas da mislimo na prolazno i na neprolazno, govori nam o našem sadašnjem životu, ali nas poziva da ne izgubimo iz vida posljednji cilj svoga života. Groblja nas potiču da u životu uvijek tražimo ono što može opstati i u času smrti, i u vječnosti. Groblja nas pozivaju da ni pod koju cijenu ne otpadnemo od zajedništva svetih.

Svetkovina Svih svetih poziva nas da otvorimo pogled prema onome što nas usmjeruje prema transcenciji, kako ne bismo išli kroz život zatvorenih očiju, pogleda uprta samo u ono što se vidi, što se može dotaknuti, samo u ovaj svijet. Svijet je puno veća stvarnost od ovoga vidljivoga. Život je puno veće bogatstvo od onoga na što ga mi nerijetko svodimo. Današnja svetkovina Svih svetih i sutrašnji Dan spomena svih vjernih mrtvih posebne su prigode za promišljanje o vječnom životu. Samo ljudsko postojanje, po svojoj naravi, nadilazi samo sebe. Nije moguće u ljudskom biću ugasiti čežnju za pravednošću, istinom i puninom sreće.

Pred zagonetkom smrti, u mnogima se rađa želja i nada da će se u onostranosti ponovno susresti sa svojim dragima.

Život vječni za naš kršćane ne znači samo život koji traje zauvijek, već jednu novu kvalitetu postojanja, koje je potpuno uronjeno u ljubav Božju. Ljubav Božja oslobađa od zla i smrti te jedino po njoj možemo biti u vječnom zajedništvu s braćom i sestrama koja sudjeluju na istoj Ljubavi. Zato vječnost može biti prisutna već usred zemaljskoga života, a prepoznaje se to kad je duša, posredstvom Božje milosti, povezana s Bogom. Kršćani, koji ozbiljno shvaćaju poziv na svetost, ljudi su koji žive čvrsto usidreni u Bogu. Oni nogama stoje na zemlji, ali im je srce već u nebu, gdje je konačni dom prijatelja Božjih. Božji čovjek je čvrst, nepokolebljiv, ali ne zato što je sam po sebi takav, već zato što se u njemu očituje snaga Kristova (usp. 2Kor 12,9).

3. Misna čitanja današnje Svetkovine produbljuju nam pojam svetosti. Čitanje iz Knjige Otkrivenja vodi nas u nebeski Jeruzalem, gdje je pred Bogom i Jaganjcem okupljena zajednica izabranih. Da shvatimo sliku, moramo razumjeti značenje pečata, što je važno za ovaj odlomak Knjige Otkrivenja koji govori o sedam pečata. Pečat je znak vlasništva nad jednom stvari i znak odnosa prisnosti s tom stvari. Stoga i sveti u današnjem čitanju, simboličan broj i veliko mnoštvo, moraju biti opečaćeni što je znak pripadnosti Bogu.

I drugo čitanje iz Prve poslanice svetog Ivana apostola produbljuje nam pojam svetosti kao dara i milosti. Kršćanska svetost rađa se iz Božjeg sinovstva koje preobražava čovjeka: »djeca se Božja zovemo i jesmo«. To se počinje ostvarivati po krštenju na ovoj zemlji, a dovršava se u eshatonu, kad ćemo biti njemu slični »jer vidjet ćemo ga kao što jest«. Svetost traži ljudski odgovor koji je sadržan u blaženstvima, u toj sintezi svega kršćanskoga. Sveci su oni koji su u svom zemaljskom životu ostvarili blaženstva. Dok se u njih ugledamo neka u nama

raste želja da ih nasljedujemo, da se jednom možemo pridružiti njihovom zboru te slaviti Božju ljubav i milosrđe kroz svu vječnost.

Evandjelje o blaženstvima temelj je kršćanske nade. Blaženstva izriču plan kraljevstva Božjega. Baštinici kraljevstva često su oni koje svijet odbacuje na rub društva, prezire ih i progoni. To su: siromasi, ožalošćeni, krotki, gladni i žedni pravедnosti, milosrdni, čisti srcem, mirotvorci, progonjeni. Čovjekovo zemaljsko putovanje, iako je ispunjeno poniženjima, prezirom i progonima ima svoj cilj: baštinu zemlje obećanja i gledanje Boga licem u lice.

4. Svi smo pozvani gajiti svetu želju da postanemo sveti. Priznat ćemo kako u svome svakodnevnom životu nerijetko imamo druge težnje koje po našem, često površnom sudu, prosuđujemo važnijima. Tijekom posljednje dvije godine papa Benedikt XVI. je na općim audijencijama srijedom često govorio o svecima i sveticama, muškarcima i ženama iz različitih naroda, o onima koji su nam poznatiji, ali i o onima manje poznatima: o biskupima, svećenicima, redovnicima, redovnicama i Kristovim vjernicima laicima koji su svojom vjerom, ljubavlju i životom postali svjetionicima za mnoge naraštaje sve do danas.

Sveti nas je Otac u lipnju ove godine, prigodom nezaboravnog pastoralnoga pohoda Hrvatskoj, na molitvi Večernje u zagrebačkoj katedrali, pozvao da promatramo lik blaženoga Alojzija Stepinca; tog, kako kaže Papa: »neustrašivoga pastira, primjera apostolskog žara i kršćanske čvrstoće, čiji herojski život još i danas prosvjetljuje vjernike hrvatskih biskupija, podržavajući ih u vjeri i crkvenom životu. Zasluge toga nezaboravnoga Biskupa bitno proizlaze iz njegove vjere: u svojem je životu uvijek čvrsto upravljao pogled na Isusa i Njemu se uvijek suobličavao, sve do toga da je postao živa slika Krista, pa i Krista patnika. Upravo zahvaljujući njegovoj čvrstoj kršćanskoj savjesti, znao se oduprijeti svakom

totalitarizmu« i »postao je branitelj Boga na ovoj zemlji, jer je postojano branio istinu i pravo čovjeka da živi s Bogom«.

5. U katehezi kojom je papa Benedikt XVI. zaključio niz govora o svecima, rekao je kako se svetost ne sastoji u tome »da se čine izvanredne stvari, već u tome da se sjedinimo s Kristom, da živimo njegova otajstva, da usvojimo njegova držanja, njegove misli, njegovo vladanje. Mjera je svetosti uzrast koji je Krist postigao u nama, koliko smo, snagom Duha Svetoga, oblikovali čitav svoj život po njegovom«.

Dragi vjernici,

u istoj nas je katehezi Sveti Otac ohrabrio ovim riječima: »ne bojmo se težiti prema gore, prema Božjim vrhuncima; ne strahujmo da Bog traži previše od nas, nego pustimo da nas u svakodnevnom djelovanju vodi njegova Riječ, premda se osjećamo siromašni, nedostojni, grešni: On će nas preobraziti po svojoj ljubavi« (Benedikt XVI., Opća audijencija, 13. travnja 2011.).

Braćo i sestre, današnje slavlje je slavlje nade. Zato odlazimo na grobove, ukrašavamo ih cvijećem i palimo svijeće. Naši pokojnici su živi, iako žive drugim životom. Pa i oni koji ne vjeruju u Krista, osjećaju da dragi pokojnici nisu umrli zasvagda. Ovo je slavlje ljubavi Božje koja nas povezuje s Kristom, ali i s braćom i sestrama u nebeskoj slavi, s našim dragim pokojnicima koji su umrli u znaku vjere te čekaju uskrsnuće mrtvih. Ovo je slavlje početka budućega vijeka, koji je za naše drage pokojne već počeo i koji stoji pred nama. Presveta Bogorodica Marija, Kraljica svih svetih, neka nas zagovara na našem putu svetosti. Amen.